

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Θ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 13 ΙΟΥΝΙΟΥ 1931

ΑΡΙΘ. 24

ΑΙ ΕΝ ΛΑΜΠΕΘ ΤΟΥ 1930 ΕΠΩΤΙΚΑΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΙ

ΑΓΓΛΙΚΑΝΩΝ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Δυσκολίαι άλλης φύσεως. [Η]

'Αλλ' οί άγγλικανοί, πάλιν του όει κατ' ιδιορρυθμον τρόπον προτεταντιζουσιν εν τοις δόγματιν αυτών, παρουσιάζουσιν εις τον όρθόδοξον, τον θέλοντα να μελετήη τό δυνατόν της μετά της όρθοδόξου 'Εκκλησίας έώσεως των, και μίαν άλλην δυσκολίαν, ίσως πολύ σοβιωτέραν όλων των μέχρι τουδε εν τῷ μελέτη ταύτη σημειωθείσων δυσκολιών. 'Η σοβιρά δέ αυτη δυσκολία συνίσταται εις τό ότι οί άγγλικανοί πιστεύουσιν όει δύναται να ένωθώσι ταυτοχρόνως και κατά τον ίδιον τρόπον όει μόνον μετά των όρθοδόξων, αλλά και μετά των προτεταντιών πάσης άποχωρήσεως και μετά πάσης οίασδήποτε χριστιανικής όμολογίας' τουτο δε χωρίς να μεταβίλωσιν, *έστω και κατ' έλάχιστον, την δογματικήν αυτών διδασκαλίαν*. Πιστεύουσιν άραδάντως όει έίατη χριστιανική 'Εκκλησία ή όμολογία δύναται να έχη την ίδίαν αυτης δογματικήν διδασκαλίαν, χωρίς τουτο να έμποδίζη αυτην να είνε ήνωμένη μετά των λοιπών¹. Το γεγονός όει εν τῷ άγγλικανικῷ 'Εκκλησίαι κατορθώνουσι να υφίστανται, ως γνωστόν, τρεΐς τάσεις ή σχολαί διαφέρουσα. άλλήλων δογματικώς ουκ άλλιον, είνε λίαν διδακτικόν του έκκατοούντος ιδιορρυθμου παρ' αυτοις ένωτικου πνεύματος τουτου. 'Αλλά και τό άλλο γεγονός όει επικοινωνούσι μυστηριακώς μετά των λοιπών προτεταντιών, παρέχουσι δε τώσαν εύκόλως και τό άριον βήτισμα και την θέαν Εύχαριστίαν εις τους όρθοδόξους και τους παλαιοκαθολικούς και εις τους άρμενίους και είνε πρόθυμοι εις πᾶσαν περίττασιν και να συμπροσευχηθώσιν ως κληρικοί εν δημοίαι λατρεά μετά των κληρικῶν οίασδήποτε 'Εκκλησίας και να συλλειτουργήτωσι μετ' αυτών δέν είνε ένδεικτικόν έπίσης του όει πιστεύουν όει δύναται άνευ οίασδήποτε έπιφυλάξεως και εν οίαδήποτε στιγμή να κηρύξωσι την ένωσιν μετά πάσης χριστιανικής όμολογίας; Είς αυτό τό του παραλόντος θέρουσιν εν όριον του Λάμπεθ, ένω διεπραγματεύοντο κατά τον έπισημότισσον τρόπον να ένωθώσι μετά της όρθοδόξου 'Εκκλησίας, διεπραγματεύοντο ταυτοχρόνως και μετά των άρμενίων², και μετά

των παλαιοκαθολικών και μετά των σουηδών και μετά των φιλανδών και των μοραβιανών. Καί αυτό τό ζήτημα των Ν. Ινδιών εις ένδεικτικόν έπίσης της παρά τοις άγγλικανοίς κρατούσης ιδιορρυθμου άνιλήψεως ως προς τους όρους, είνεσ εις άταραχίτητοι διά την ένωσιν των 'Εκκλησιών. 'Ο άναγινώσκων τά κατά τό ζήτημα τουτο και την υπό του συνεδρίου Λάμπεθ ληφθείσαν έπ' αυτοϋ άπόφασιν ('Εκκλησία του 1930 σελ. 314—316 Πάνταινος του 1930 σελ. 708, 709. 'Ανάπλασις του 1930, σελ. 327, 328) θά πιστοποιήση μόν και τον πόθον των άγγλικανών διά την μετά των όρθοδόξων ένωσιν των, αλλά ταυτοχρόνως θά βεβιωθῇ και παρὶ του όει οί άγγλικανοί θά βραδύνωσι πολύ να κατανοήτωσι την όρθόδοξον άνίληψιν, όει ένωσις 'Εκκλησιών δύναται να έπιτευχθῇ μόνον όταν κατορθωθῇ προηγουμένως πλήρης συμφωνία εν τῷ δογματικῷ διδασκαλίαι. 'Εκ της έμφανίσεως του ζητήματος των Ν. Ιδιών και της εις αυτό υπό του συνεδρίου Λάμπεθ δοθείσης λύσεως; έξάγομεν και την άλλην παρά τοις άγγλικανοίς κρατούσαν ιδέαν όει δύναται ή ένωσις των 'Εκκλησιών να προηγηθῇ της πλήρους συμφωνίας εν τοις δόγματι, και όει ή πλήρης συμφωνία και ένωσις θά έκείθη άπ' έαυτης βίθμηδόν και ασφαλές σκερον διά συγχωνύσεως ή δι' άλληλεπιδράσεως των διαφόρων στοιχείων των ένωθείσων 'Εκκλησιών³.

να κοινωνήσιν του σώματος και αίματος του Κυρίου εκ του αυτού ποτηρίου, την ότιαν και έφαρμόζουσι. Είς αυτό τό συνέδριον του Λάμπεθ του 1930 άναγινώσκωμεν σχετικώς την έξης άπόφασιν' «προς τούτοις άποφαίνεται (τό συνέδριον) όει άπαντες οί χριστιανοί άνευ διακορίσεως φυλής ή χρώματος δύναται εις οίανδήποτε 'Εκκλησίαν να προσέρχωνται εις την άγιαν τράπεζαν, και ύποδεικνύει όει όπου λόγω της διαφοράς της γλώσσης ή των έθίμων οί χριστιανοί διαφόρων φυλών λατρεύουσι κεχωρισμένως δέον να έπιζητῶνται ιδιαίτεροι εύκαιροί δι' ήνωμένας λατρείας και από κοινου άτάτων μεταλήψεως της θείας Εύχαριστίας» ('Εκκλησία του 1930 σελ. 308). Παρ' ήτων τοις όρθοδόξοις μυστηριακή επικοινωνία μετά αίρετικῶν και σχισματικῶν δέν έπιτρέπεται άπολύτως.

3. 'Εν άναποκρίσει του μ. άρχιμ. Μ Κωνσταντινίδου άναγινώσκωμεν όει τό συνέδριον Λάμπεθ εν ταίς άποφάσεσι του εκφράζει εύχαριστίαν, πλὴν των όρθοδόξων και εις τον άρμενιον επίσκοπον Τουριάν «διά την μετά μιάς εκ των επιτροπῶν συνομίλιαν του, ήτις άφεώρα τάς σχέσεις της 'Εκκλησίας του μετά της άγγλικανικής όμολογίας». 'Ολω; δηλ. επιτροπή του Λάμπεθ συνεήτησε περι ένώσεως μετά των ήμετέρων, ούτω μ'ά άλλη επιτροπή, ή και ή ίδια, συνωμίλιτε και μετά του άρμενίου επισκόπου Τουριάν. Περιστέρω ή άνταποκρίσις προσθέτει: «τό συνέδριον χαίρει της την επί τό φιλικότερον προαγωγήν των σχέσεων μεταξύ της άγγλικανικής όμολογίας και των κεχωρισμένων 'Εκκλησιών της 'Ανατολής, προαγωγήν, ήτις σημειούται εν τῷ σχετικῷ έκθέσει της επιτροπής, και εύχεται ολοφύως, όπως αί σχέσεις

1. Είς τό συνέδριον του Λάμπεθ του 1930 προκειμένου περι ένώσεως των 'Εκκλησιών έγένετο δεκτική ή άρχή «ποικίλια εν τῷ ένώσει και ένωσις εν τῷ ποικίλιαι» (Πάνταινος του 1927 σελ. 750).

2. Είς γνωστή ή θεωρία των άγγλικανών, κατ' ήν επιτρέπεται εις τους χριστιανούς όλων των όμολογιῶν

Οἱ ἄγγλικανοί, προκειμένου περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, δὲν προσέχουσιν εἰς τὸ ἀπαραίτητον τῆς πρὸς τῆς ἐνώσεως ἐπιτηδεύσεως πλήρους δογματικῆς συμφωνίας μεταξὺ τῶν πρὸς ἐνωσιν παρασκευαζομένων και διὰ τὸν ἐξῆς λόγον· ἀντιθέτως δηλαδὴ πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἣς πιστεύει περὶ θεοῦ ὅτι εἶνε αὐτὴ ἡ μία, ἀγία, καθολικὴ, καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία καὶ ὅτι κατέχει ἅρα ὁλόκληρον τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν δογματικὴν τε καὶ ἠθικὴν, καὶ ἔχει πάντα τὰ μυστήρια ὅσα παρέδωκεν αὐτῇ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰ. Χριστὸς καὶ οἱ ἀποστόλοι πρὸς μετάδοσιν τῆς θ. χάριτος καὶ ἁγιασμὸν τῶν πιστῶν, ἔχει δὲ καὶ λατρείαν ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀποστόλων ἐν τῇ οὐσῶν αὐτῆς παραδοθείσαν αὐτῇ, καὶ καὶ χάριτι δικαίως ὅτι μόνη ἐκ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν οὐδὲν ἐξ ὅσων παρέλοβεν ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων (ὅτις ἀκήρυσεν αὐτὴν προσέθεσεν εἰς αὐτὰ, ὅτις καὶ ἠλλοίωσεν αὐτὰ ὁπωσδήποτε, εἰς τοιαῦτα περὶ θεοῦ φροσῆ ἢ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, οἱ ἄγγλικανοὶ ὅπως περὶ τῆς ἰδικῆς τῶν Ἐκκλησιῶν οὕτω καὶ περὶ πασῶν τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν, μὴ ἐξαιρουμένης μηδ' αὐτῆς τῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, φρονοῦσιν ὅτι οὐδέμια μὲν ἐξ αὐτῶν κατὰ μέρος κινεῖται ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, εἶσαι δὲ ὁμοῦ, μόνον ἠνωμέναι καὶ ἀλληλοσυμπληρούμεναι, δύναται νὰ παρουσιάσωσι τὸ σύνολον τῆς ἀληθείας ταύτης. Τὸ παραδόξον δι' ἡμᾶς τοὺς ὀρθόδοξους φρόνημα τοῦτο τῶν ἄγγλικανῶν γνωρίζομεν μὲν καὶ ἄλλοθεν (ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ἄγγλικανὸς ἐπίσκοπος Γκουὶν ἐν πᾶσι ἀνέπτυξε τὴν ἰδέαν ταύτην ἐν Καίρῳ τὸ 1926 ἐν συνεδριάσει τῆς «Ἀδελφότητος Ἐνόητος Πίστας Αἰγύπτου»), ἀναγνώσκομεν ὅμως περὶ αὐτοῦ καὶ ἐπιστημῶν ἐν τῷ κοινῷ ψηφίσματι τῆς «Ἐπιτροπῆς τῆς ἄγγλικανικῆς καὶ τῶν ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ τῆς «ἐταιρίας τῶν ἄγγλικανικῶν καὶ ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν», ἐν ᾧ λέγεται ὁρῶν ὅτι «τὸ συνέδριον ἀναγνωρίζει τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὡς ἀληθὲς μέρος τῆς ἱστορικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἔχουσιν ἀπὸ κοινοῦ μεθ' ἡμῶν (τῶν ἄγγλικανῶν) ἀποστολικὴν τάξιν, οικουμένην, πίστιν καὶ μυστήρια. ἀναγνωρίζει δὲ καὶ τὴν ζωικὴν σημασίαν τῆς ἀνανεώσεως τῶν διαχωρισθέντων τμημάτων τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. . . κτλ.» (Πάντεινος τοῦ 1930 σελ. 568) Ἄλλα πῶς; εἶνε δυνατόν νὰ συνεννοηθῶσιν οἱ ὀρθόδοξοι μετὰ τῶν ἄγγλικανῶν, ὅταν οἱ τελευταῖοι εἶνε πεπεισμένοι ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτῶν κατέχουσι τόσον ποσὸν χριστιανικῆς ἀληθείας ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ χριστιανικαὶ ὁμολογῆσαι, καὶ αὐτὴ ἔσται ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἢ ὅτι ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτῶν εὐρίσκει τις τμήμα ἀληθείας, τὸ ὁποῖον δὲν εὐρίσκει καὶ εἰς ἄλ-

αὐτὰ ἐνδυναμῶνται σταθερῶς ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας. ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι θέλει ἐπιτευχθῆ ἡ πλήρης ἐπικοινωνία» (Ἐκκλησία τοῦ 1930 σελ. 31.) Ὅπως καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν Ἀνατολῇ κεχωρισμένων Ἐκκλησιῶν ἐπιδιώκει τὴν ἐνωσιν τὸ συνέδριον Λάμπεν, ἄλλ' ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας.

λας Ἐκκλησίας, οὔτε καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν;

Περατοῦμεν ἐνταῦθα τὰ κφάλαια τῶν δυσκολιῶν πρὸς τῶν ὁποίων εἶς εὐχεθῆ ἢ κοινῇ ἐξ ὀρθόδοξου καὶ ἄγγλικανῶν ἐπιτροπῆς, ὅταν εἶς ἐπιχειρήσῃ μελετῆσαι τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ὀρθόδοξου καὶ ἄγγλικανικῆς καὶ νὰ λάβῃ ὀριστικὰ ἐπὶ τούτου ἀποφάσεις, διὰ νὰ ἐξετάσωμεν ἐφεξῆς ὑπάρχῃ τρόπος ἄρσεως αὐτῶν.

(Συνεχίζεται)

† Ο ΑΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΣΗΜΑΣΙΑ

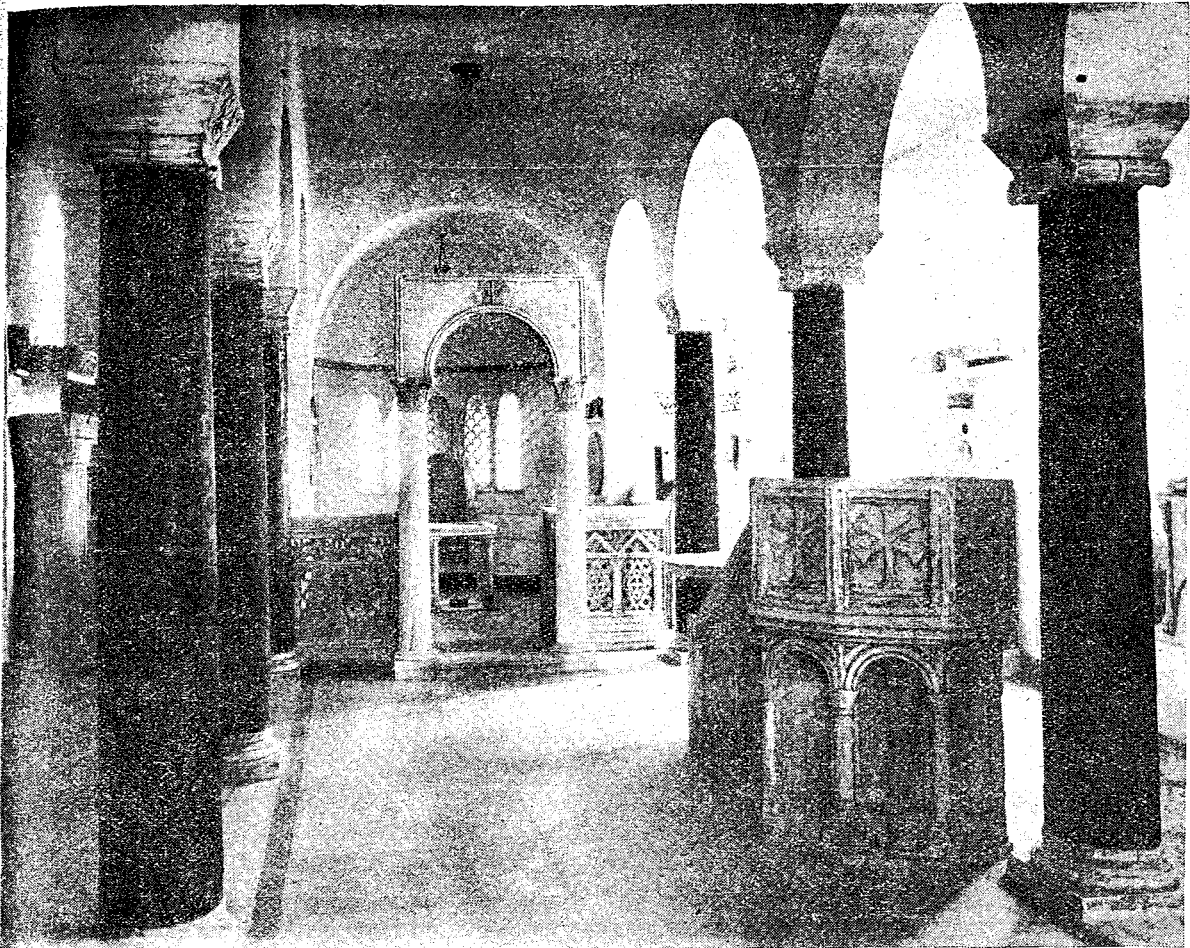
Κατὰ τὰ προσφατῶς τελεσθέντα ἐργαζία τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀκαδημαϊκὸς κ. Γεώργιος Σωτηρίου εἰς τὸν ἀκόλουθον λόγον:

Τὸ Βυζαντινὸν καὶ Χριστιανικὸν Μουσεῖον, τὸ ποῖον ἀνοίγει σήμερον τὰς πύλας του εἰς τὸ κοινὸν εἶναι ἔτι δευτέρον ἐθνικὸν Μουσεῖον τῆς Ἑλλάδος ἀφοῦ σκοπὸν ἔχει νὰ δώσῃ τὴν εἰκόνα τῆς ἐξελίξεως τῆς τέχνης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς χώρας μας ἀπὸ τῆς ἀρχαίας τῆς ἀρχαίας αὐτῆς βίου μέχρι τῆς ἀνελευθερώσεως τοῦ Γένους μας (ἀπὸ τοῦ 4ου μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰῶνος, ἦτοι ἐξελίξεως πολιτισμοῦ καὶ τέχνης τῆς χώρας δέκα πέντε ὁλοκλήρου αἰῶνι).

Ἄν τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον παρουσιάζει τὸν πολιτισμὸν τῶν προγόνων μας, τὰ χριστιανικὰ ἑλληνικὰ ἔργα τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου εὐρίσκονται ἐπιπλέον πρὸς ἡμᾶς καὶ οὐκ ἐκείθεν. Ἑλλάδας, φέρου τὴν σφραγίδα τῆς θρησκείας τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς ἀκολουθοῦμεν καὶ ἔχουν σαφέστατα τὰ γνωρίσματα κύκλου ὁλοκλήρου ἰδεῶν, ἠθῶν καὶ εἰδήσεων ἐντὸς τοῦ ὁποίου καὶ ζῶμεν ἀκόμη.

Ἡ βυζαντινὴ τέχνη ἀναγνωρίσθη κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας ὡς εἰς τῶν μεγάλων κύκλων τέχνης τῆς ἀνθρωπότητος μετὰ ἀδιάσπαστον ἱστορικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν σημασίαν. Ἐπὶ χίλια ἔτη ἡ χριστιανικὴ τέχνη τοῦ Βυζαντίου ὑπῆρξεν ἡ ἐστία καὶ ἡ ἐκδήλσις τῆς ἡλικῶν πνευματικῶν δυνάμεων καὶ ἡ ἐκφραζομένη τῆς ἐθνικῆς αἰσθητικῆς, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀντλοῦν οἱ οἱ ἐκχριστιανισθέντες λαοί. Ὅπως ἀρχαία ἑλληνικὴ τέχνη διεδιδάτο καὶ ἐκκινεῖται εἰς τοὺς λαούς, καὶ οὐκ ὁποῖους προσήγγιζεν, οὕτω καὶ χριστιανικὴ ἐγένετο τὸ κτῆμα καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ γλώσσα, διὰ τῶν ὁποίων οἱ λαοὶ ἐξέφρασαν τὰ πνευματικὰ καὶ θρησκευτικὰ τῶν ἰδεῶν. Ρωμαῖοι, Σύροι, Αἰγύπτιοι, Ἀσιαῖται κατὰ τὴν παλαιοχριστιανικὴν ἐποχὴν, Βυλγαροὶ, Σέρβοι, Ρῶσοι καὶ Φράγκοι ἀπὸ τοῦ 8ου αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς ἀντλοῦν ἀνάσας ἀπὸ τῆς βυζαντινῆς τέχνης, τὴν τόσον πολυμορφον καὶ πολυσχιδῆ εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς, ἣς ὅμως ἔχουσαν καὶ σταθερὰν τὴν γενικὴν τῆς μορφήν, — τὴν θρησκευτικὴν.

Καὶ εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν οἱ ξένοι σοφοὶ καὶ οἱ λαοὶ

Αΐθουσα τοῦ Βυζ. Μουσείου μετατραπεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Σωτηρίου εἰς Παλαιοχριστιανικὴν Βασιλικὴν τοῦ 5ου αἰῶνος

γιοι τῶν ὁμόρων βαλκανικῶν κρατῶν καὶ τῆς Ρωσσίας ἔχουν στρέψει ἐντατικὴν τὴν προσοχὴν των εἰς τὰ λείψανα τῆς βυζαντινῆς τέχνης καὶ ἀνοζητοῦν τὸ διασπαρμένον ὑλικὸν τῆς καὶ ἐρευνοῦν τὰ προβλήματα τῆς καὶ ἐρμηνεύουν τὴν ἀξίαν τῆς, τὰ ἐγκρίνια ἐνὸς Μουσείου εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφισωμένου ὀλοκλήρου εἰς τὴν βυζαντινὴν τέχνην καὶ προσφέροντος τὸ πλούσιον ὑλικὸν τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν συγκεντρωμένον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐπιστημόνων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν, εἶναι ἕνας φωτεινὸς σταθμὸς εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ τόπου μας καὶ ἀποτελεῖ γεγονός τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ παρίδῃ κανεὶς τὴν σημασίαν.

Ἡ ἱστορία τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου εἶναι σύντομος. Ὁ πρῶτος, ὅστις συνέλαβε τὴν ἰδέαν ἰδρύσεως Χριστιανικοῦ Μουσείου ἐν Ἑλλάδι εἶναι ὁ ἀποθνήσκων τῷ 1914 ἐνθουσιώδης γραμματεὺς τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας Γ. Λαμπάκης. Ἐν μέσῳ παν ὡς εἶδους δυσκολιῶν καὶ εἰς ἐποχὴν ἀκράτου ἀρχαιολατρίας ἠδυνήθη τῷ 1893 νὰ παρουσιάσῃ

εἰς μικρὰν αἶθουσαν τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου ἱκανὰ χριστιανικὰ ἀντικείμενα.

Μετὰ δεκαετίαν ἀπὸ τοῦ καταρτισμοῦ τῆς συλλογῆς αὐτῆς κατορθώθη ὑπὸ τοῦ τότε Ἐφόρου τῆς Ἀκροπόλεως κ. Σωτηριάδου νὰ συναθροισθῶσι τὰ κυριώτερα βυζαντινὰ γλυπτὰ εἰς τὸ Θησαῖον καὶ τέλος τῷ 1914 νὰ ἰδρυθῆ διὰ νόμου κρατικὸν Μουσεῖον ὑπὸ τὸ ὄνομα «Βυζαντινὸν καὶ Χριστιανικὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν».

Τὸ Μουσεῖον τοῦτο ἐφιλοξενήθη εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς Ἀκαδημίας, ὅπου ὁ πρῶτος διευθυντὴς του καθηγητῆς κ. Ἀδαμαντίου πλὴν ἀντικειμένων τινῶν ἐξ ἀγορᾶς, μετέφερε τὰ γλυπτὰ τοῦ Θησαῖου καὶ ἄλλων ἀρχαιολογικῶν τόπων τῶν Ἀθηνῶν καὶ (ταῖς ἐνεργείαις τοῦ τότε Προέδρου τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Μουσείου Πρίγκηπο; Νικολάου) πολλὰ ἀντικείμενα ἐκ Θεσσαλονίκης τῷ 1916, ἐτοποθετήθη δὲ τὸ ὑλικὸν τοῦτο προσωρινῶς ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ὡς εἰς ἀποθήκην.

Τὴν ἀποθήκην ταύτην μοὶ ἐνεπιστεύθη τὸ κράτος

τῷ 1923 ἐταξινόμησα τὰ ἀντικείμενα κατὰ πρότυπον εἰς πέντε αἰθούσας τῶν ὑπογίων τῆς Ἀκαδημίας, ἐπλούησα τὸ Μουσεῖον δι' εἰκόνων, ἀντιγράφων μωσαϊκῶν καὶ τοιχογραφῶν, ἱστορημένων χειρογράτων καὶ γλυπτῶν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῆς ρωμαϊκῆς Ἀγορᾶς συνήθη αὐτὰ μετὰ τῶν ἀντικειμένων εὐαίων τὴν συλλογὴν τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, δλεκτά τενα τεμάχια ἐκ τῶν κρημνῶν τῶν προσφύγων, ἐπ' αὐκαίῳ δὲ τῆς συγκλήσεως ἐν Ἀθήναις τοῦ Γ' Ἀθνοῦς Συνεδρίου τῶν Βυζαντινῶν Σπουδῶν ἀνέπτυξα αὐτὰς ἐνταῦθα καὶ σήμερον παρουσιάζω αὐτὰς εἰς τὸ Κοινόν, ὅπως μὴ εἶναι δυνάτον τελειότερον ταξινομημένας.

Οὕτω τὸ δευτέρον ταῦτα ἑθνικόν Μουσεῖον τῆς Ἑλλάδος εἰσέρχεται ὀριστικῶς πλέον ἐγκατεστημένον εἰς τὸ παραχωρηθὲν ὑπὸ τοῦ Κράτους μνημεῖον τοῦτο καὶ τὸν περὶ αὐτὸ χώρον, φέροντα τὸ ὄνομα Πίσσια (ὡς ἀναγράφεται τοῦτο εἰς τὴν κἀμάραν τῆς εισόδου), ὅπου ἔζησεν καὶ ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος ἡ κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐπιγραφὴν διὰ τὴν ἑκκεντρικὴν τῆς ζαῖν Δούμισσα τῆς Πλακεντίας.

Τὸ μέγαρον παρεχωρήθη τὸ πρῶτον διὰ Συντακτικῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ 1926 ὑπὸ τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Αἰγινήτου προικοδοτηθὲν διὰ τοῦ κληροδοτήματος Ζυγῆ Συνοδίου, ἐπεκυρώθη δὲ μετὰ ταῦτα ἡ ἀπόφασις αὕτη ὑπὸ τῆς Βουλῆς κατὰ Μάρτιον τοῦ ἔτους 1926 καὶ ἀπέβη νόμος τοῦ κράτους. Ὁ νόμος οὗτος ἐτέθη κυρίως ἐν ἐφαρμογῇ ὑπὸ τοῦ νῦν Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Παπανδρέου παρακολουθήσαντος μετὰ στοργῆς τὴν ταξινόμησιν καὶ συντελέσαντος, μὲν ἄλλως εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ διὰ τῆς ἐνισχύσεως τῆς δαπάνης τῆς ἐπισκευῆς τῶν κτιρίων, ἧς δὲν συνετελέσθη ἀκόμη, διὰ τοῦ νέου περὶ Μουσείων νόμου Ἡ ἀνακαινιστικὴ πνοὴ τὴν ὁποίαν ἀνεφύσησεν ἐσχάτως τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, τὰ Μουσεῖα, τὰς τέχνας καὶ τὰ γράμματα συγχρονίζει τὴν χώραν μας πρὸς τὰς νέας διεθνεῖς ἀπαιτήσεις.

Τὸ μέγαρον τῆς Ἀνωκίσεως ἐκτίσθη τῷ 1548 ὑπὸ τοῦ ἑλληνοῦ ἀρχιτέκτονος Κλεάνθους εἰς ῥυθμὸν φλαρεντινοῦ μικροῦ παλατιοῦ μετὰ εἰς σχῆμα ΓΓ οἰκῆματα τοῦ περιβόλου του. Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ μεγάρου καὶ τῶν ἐκτεταθῶν αὐτοῦ περὶ τῶν ἀφῆθη ὡς εἶχε—καταλλήλως, ἐννοεῖται, ἐπισκευασθῆν—διερρῶν ἡμῶν δὲ τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ Μουσείου ἐπὶ σχεδίων τοῦ ἀρχιτέκτονος ρ. Α. Ζάχου, ἐτελεσθάντων μετὰ πλείστης ὀσης ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης ὑπὸ τοῦ τότε Διευθυντοῦ τοῦ ὀρχιτεκτονικοῦ κτήματος κ. Ν. Μπαλάνου.

Ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ νέου Μουσείου, κυρία σκέψις μου ἐπῆρξε νὰ θέσω τὰ ἀντικείμενα τοῦ Μουσείου καὶ εἰς τὰ γλυπτὰ εἰς περιβάλλον, ὅπως νὰ ἐνθυμῶν τὰ μέρη ἀπὸ τῶν ὁποίων ταῦτα προέρχονται ἢ ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπασκάζθησαν. Προσεδόθη οὕτως εἰς τρεῖς αἰθούσας τοῦ κἀτω ὀρόφου ἡ μορφὴ παλαιохριστιανικῆς βυζαντινῆς τοῦ ἀπλουτέρου τύπου κατὰ τὸ πρότυπον τῆς μικρᾶς ὀρχικῆς βυζαντινῆς τοῦ ὀρχου Νικολάου τῆς προσθηγμένης εἰς τὸν μέγαν ναὸν τῆς Ἐκατονταπολιτανῆς τῆς Πάρου, σταυροειδοῦς βυ-

ζαντινοῦ ναοῦ μετὰ τρούλλου κατὰ τὰ πρότυπα βυζαντινῶν ἐκκλησιῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ μονολίτου σιγῆθους μεταβυζαντινῆς ἐκκλησίας, παραπλευρῶς αὐτῶν εἶναι εἰθούσαι εἰς τὰς ὁποίας ἐξαιρέτως ὁ γλυπτικὸς διάκοσμος (προθάλαμος διὰ τὰ παλαιοχριστιανικὰ γλυπτὰ καὶ τὰς προῦτοθεσίας τῶν καὶ αἰθούσων συνδέουσα τοὺς δύο πρώτους ναοὺς διὰ τὴν κυρίως βυζαντινὴν γλυπτικὴν).

Τὰς αἰθούσας τοῦ ἀνω ὀρόφου κατέλαβον αἱ βυζαντινὰ καὶ μεταβυζαντινὰ εἰκόνες χρονολογικῶς καὶ κατὰ οὐδένα κατ'επιταγήναι καὶ τὰ μικρὰ τεχνίματα.

Ἡ βυζαντινὴ ζωγραφικὴ ἀνεπτίχθη καὶ εἰς τὰς πτέρυγας τοῦ Μουσείου καὶ εἰς μὲν τὴν ἀριστερὴν ἐπέθεσαν ὅλοι σχεδὸν εἰς εἰκονογραφικοὺς τύποι, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν ἀντίγραφα μωσαϊκῶν καὶ τοιχογραφῶν ἐξ ὁλοκλήρου τῶν τόπων τῆς Ἑλλάδος εἰς αὐτὴν προτέθη καὶ τμήμα ἱστορημένων (μετὰ μικρογραφῶν) χειρογράφων καὶ ἀντιγράφων γλυπτῶν.

Ἐνταῦθα ὀφείλω καὶ πάλιν νὰ ἐξάρω τὴν ὀφροσίαν τῶν δύο συνεργατῶν μου διὰ τὴν ταξινόμησιν τῶν ἀντικειμένων τοῦ Μουσείου, τοῦ κ. Κόντογλου διὰ τὴν τοποθέτησιν καὶ τὸν καθ' ἑαυτοῦ τῶν εἰκόνων καὶ τοῦ τεχνίτου τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου Κοντογιώργη διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν γυψίνων ἐπιμαγίσων.

Ἴδου τὸ θέον Βυζαντινὸν μας Μουσεῖον. Ὁ χώρος τοῦ νέου τούτου Μουσείου ἐπιτρέπει, ἵνα οὖν τὸ χροῖον συγκεντρωθῆ ἐνταῦθα πλοῦσιον ὕλικόν (καὶ κατ' ἀνάγκην θὰ συγκεντρωθῶσι μίαν ἡμέραν ἐνταῦθα τὰ ἐσκορπισμένα σήμερον βυζαντινὰ καὶ μεταβυζαντινὰ ἀντικείμενα εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς χώρας μας), θὰ σκηματισθῆ δὲ καὶ ὑποδειγματικὴ βιβλιοθήκη τῶν ἔργων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν τέχνην τοῦ μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν γειτονικῶν μας λαῶν.

Δι' ἡμᾶς τοὺς ἀσχολουμένους μετὰ τὴν βυζαντινὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴν μεταβυζαντινὴν τέχνην ἡ ἐπισημονικὴ ἐργασία ἀρχαίως ἀπὸ σήμερον. Μέχρι τοῦδε κυρία ἐργασία ἦτο ἡ ταξινόμησις τοῦ ὕλικου, ἀλλὰ τὸ ἀφθονὸν τοῦτο ὕλικόν εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνεκδοτόν ἐν ἔργον εἶναι κτήμα τῆς ἐπιστήμης ἀφ' ἧς σιγῆς τεθῆ εἰς τὸν φανὸν τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς καὶ εἰς τὰ μαστήρια τοῦ τυπογραφείου. Ἡ ἔρευνα τῆς Βυζαντινῆς γλυπτικῆς καὶ ζωγραφικῆς εἰς κυριώτεροι τύποι τῶν ὁποίων συνεκκεντρωθῆσαν ἐνταῦθα, μέλλει νὰ ἐκτελεσθῆ οὐ μόνον τεχνικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐθνικῶς ζητήματα, ζωτικώτατα διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς φυλῆς μας (διὰ τῆς ἐρευνῆς τῶν ὕλικου τούτου καταδεικνύεται ἂν γὰρ ἡ ἐλαχίστη ἐπίδρασις, τὴν ὁποίαν ἔσχεν ὁ μεσαιωνικὸς ἑλληνισμὸς, ἐξ οὗ προῆλθε τὸ νεώτερον ἑλληνικὸν κράτος, ἀπὸ τῆς ἐπαφῆς αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἀραβούς, τοὺς Σλάβους καὶ τοὺς Φράγκους—καὶ ἡ τοῦναντίον ἀσκηθεῖσα μεγάλη ἐπίδρασις τοῦ ἑλληνικοῦ βυζαντινοῦ κράτους εἰς τοὺς εὐρωπαϊκούς καὶ ἀσιατικούς λαούς).

Ἐτερον μέλημα ἡμῶν εἶναι ὁ πλουτισμὸς τοῦ Μουσείου δι' ἔργων πρωτοτύπων, ὡς καὶ ἀντιγράφων ἐκμαγείων τῶν χαρμηθηροστικωτέρων βυζαντινῶν μνημείων, εἶναι ἀφθονοῦν εἰς τὴν χώραν μᾶλλον.

ὥστε ν' ἀποκτήσῃ οὐ μόνον ἡ ἑλληνική, ἀλλὰ καὶ ἡ παγκόσμιος βυζαντινολογία ἐν κέντρον μελέτης, ὡς ἔχομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι θ' ἀποβῆ τὸ νέον τοῦτο Βυζαντινὸν Μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πικραὶ ὁμολογίαι

Ἡ ἀθεϊκὴ κίνησις σιστηματικῶς ὁργανομένη ἐν τῇ σοβιετικῇ Ρωσῆα, πᾶσαν καταβάλλει προσπάθειαν νὰ ἀκτινοβολήσῃ καὶ πρὸς τὰ ἔξω, ὑπάρχουσι δ' εἰδήσεις περὶ σημαντικῆς ἀντιθέου δράσεως ἐν διαφόροις γεωμανικαῖς ἰδίαις κέντροις. Ἄλλ' ἐὰν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ὄργανοι τὰς κακὰς στρατίας του, δὲν ἀπομένουν ἀδιάφορα καὶ τὰ τέκνα τοῦ φωτός διότι, κατὰ τὰς αὐτὰς εἰδήσεις, ἀντοργανοῦνται ἐν Γερμανίᾳ σειραὶ δ.αλέξεων, διὰ τῶν ὁποίων διαφωτίζεται τὸ κοινὸν περὶ τῶν βάσεων, τῶν μεθόδων καὶ τῶν λοιπῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ἀθέου ταύτης δράσεως, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἀρίστων μεθόδων τῆς ἀντιδράσεως. Παράλληλως πρὸς τὴν δρᾶσιν τῶν θρησκευτικῶν ὀργανώσεων κινοῦνται καὶ αἱ ὀργανιώτικα γυνέωσις εἰς ἀντιδραστικὸν συναγερόν. Ἐν τῇ ζωηρᾷ ταύτῃ κινήσει ἀξίαι προσοχῆς ἰδιαιτέρως εἶνε οἱ δηλώσεις τοῦ Δρος Zöllner, εἰς τὰς ὁποίας προσέβη διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἐν Amsterdam συγκληθὲν πρό τις συνεδρίον τοῦ χριστιανικοῦ τύπου ὑποβληθέντος ὑπομνήματός του περὶ τῆς ἀρχικῆς προελεύσεως τῆς ἀντιθέου κινήσεως. Κατ' αὐτόν, δέον τὰ ὁμολογηθῆν ὅτι ἡ κίνησις αὕτη ἔχει τὰς ρίζας της ἐν τῷ διανοητικῷ βω αὐτοῦ τοῦ ἰδικοῦ μας πολιτισμοῦ. Ὅ,τι ἀπὸ πολλῶν ἑτῶν ἐδιδάσκετο ἀπὸ τῶν πανεπιστημιακῶν ἡμῶν ἐδρῶν καὶ ἐν ταῖς αἰθούσαις μας, πρὸς παρασκείαζε τὴν λαίλαπα ἣτις σήμερον ἐπέδριμεν ἀπὸ τῆς δύσεως κατὰ τοῦ ἡμετέρου χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ παλαιὸν ὄνειρον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὅτι «πάντων μέτρον ἄνθρωπος» τείνει νὰ λάβῃ ἐκ νέου σάρκα καὶ ὅσα καὶ ὠθεῖ τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου. Ἄλλ' ὁ γνήσιος χριστιανισμὸς δὲν μετὰ χαρᾶς νὰ χαιρετήσῃ τὴν βίαίαν ἐδήλωσιν τῆς καταλυτικῆς κινήσεως ταύτης διότι ἡ φανερά ἰχθύροτης ἀξίζει ἀπείρως περισσώτερον τῆς γενικῆς ἀδ.αφορας. Οὕτω τοῦλάχιστον γνωρίζομεν τὸν ἀντίπαλον καὶ δυναμέθα νὰ τὸν σπουδάσωμεν καὶ νὰ τὸν πολεμήσωμεν ἀποτελεσματικώτερον ἢ ὅταν ἐργάζεται εἰς τὸ σκότος.

Βοσκημάτων ἀγέλη.

Τῆς Μπολσεβίκας οἱ ἄρχοντες, ἵνα ἀνατρέψωσιν ἄσδην τὸ μισητὸν παρελθὸν καὶ ἐπὶ τῶν ἑρειπίων αὐτοῦ ἀνεγείρῃσι τὸ ἰδεῶδες κομμουνιστικὸν μέλλον φυτικὸν ἦτο νὰ βιλωσι κατὰ τῶν σπουδαιότερων θεμελιῶν τοῦ πρώτου: τῆς θρησκείας καὶ τῆς οἰκογενείας. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν πρώτην γ.ωριζει ἤδη ὁ κόσμος τί ἐκεῖ συντελεῖται· οὐδὲ μία παρέρχεται ἡμέρα χωρὶς νὰ ἀνακοινωθῆ ἀπὸ βορρᾶ εἰδήσεις περὶ νέου τινὸς μέτρου τῆς ἀνεξάντλητου κομμουνιστικῆς μεθοδείας κατὰ τῆς θρησκείας. Περὶ δὲ τῶν κατὰ τῆς οἰκογενείας ἀποπειρῶν πληροφοροῦμεθα ἐκάστοτε ἐκ τῶν

νομοθετημάτων καὶ ἄλλων διατάξεων δι' ὧν πειοῶται ὁ μπολσεβισμὸς νὰ «δημιουργήσῃ» ἴδιον γαμικὸν δίκαιον, ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου ἐπέρχεται ἡ πλήρης διάλυσις τῆς οἰκογενείας καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς κοινωνίας εἰς βοσκημάτων ἀγέλην. Ἐννοεῖται ὅτι, εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς, πάσης περὶ γάμου μερικωτέρας διατάξεως προηγήθη ἡ κατάργησις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γάμου, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1927 τὸ ζήτημα ἐσυστηματοποιήθη περισσώτερον διὰ τῆς νομοθετήσεως τριῶν εἰδῶν γάμου: τοῦ ληξιαρχικοῦ, ὅστις συντελεῖται δι' ἀπλῆς ἀμοιβαίας δηλώσεως περὶ ἀμοιβαίας συγκαταθέσεως· ὁ μὴ ληξιαρχικὸς καὶ ὁ ἐμπράγματος, ἀναγιωρίζομενοι ἀμφοτέρω ὡς νόμιμοι, ἀρκεῖ νὰ συμβολῆ νὰ ζῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ οἱ μέλλοντες σύζυγοι ἀνεξαρτήτως οἰωνδήποτε ἄλλων «συζυγικῶν» ἢ μὴ σχέσεων. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον θεωρεῖται νομιμοποιημένη ἡ διγαμία, ἡ πολυγαμία καὶ ἡ πολυανδρία ἀνάλογος δ' εὐκολία συνοδεύει καὶ τὸ λεγόμενον διαζύγιον, τὸ ὁποῖον τελείως καταργεῖ τὴν σημασίαν τοῦ γάμου. Ὑπάρχουν μάλιστα καὶ γάμοι ἰδιότυποι δι' εἰδικὰς περιπτώσεις, φέροντες διὰ τοῦτο καὶ ἴδιον ὄνομα, ὡς γάμος «ἐρυθροστρατιωτικὸς», διαρκῶν μόνον κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον τῆς στρατιωτικῆς θητείας· γάμος «ἐποχικὸς», ὑφιστάμενος μόνον ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ὠρισμένης ἐποχῆς ἢ ὥρας τοῦ ἔτους ἐργασίας· γάμος «λεσχικὸς» κλ. Πᾶσα ἔγκυος γυνὴ ὑποχρεοῦται δι' ἀπλῆς ἐγγράφου δηλώσεως πρὸς ἀρμόδιον γραφεῖον νὰ καταστήσῃ γνωστὸν τὸν πατέρα ἢ «τοὺς πατέρας» τοῦ τέκνου, ἐξ ὧν τὸ δικαστήριον ὀρίζει τὸν πατέρα κατὰ τὴν κρίσιν του. Διὰ τῆς τοιοῦτοτρόπου μεταβολῆς τῶν συζύγων εἰς κτήνη ἢ πᾶσα κοινωνία κατέστη μία τεραστία ἀγέλη ἐν ἣ ἀποβαίνουσι ἀκατάληπτοι αἱ ἔννοιαι τοῦ πατρός, τῆς μητρός, τῶν τέκνων, τῆς οἰκογενείας, τῆς συγγενείας καὶ αἱ συνσφείζ, ἀπὸ τῆς χώρας δ' ἐξωρίσθη ὀριστικῶς πᾶν ὅ,τι ἀγνὸν καὶ ἄγιον, πᾶν ἰδεῶδες, πᾶσα ἀρετὴ καὶ πᾶσα θυσία ἔννοια. Ἰλλυγον κταλαμβάνει πάντα προσπαθοῦντα νὰ φαντασθῆ τὴν ἐπαύριον τῆς ἀσφαλοῦς κατακρημνίσεως τοῦ τρομεροῦ τούτου δαιμονισμοῦ καὶ τὸ μέγεθος τῶν τεραστίων δυνάμεων, αἵτινες θὰ ἰπιχειρήσωσιν ἐκ τῶν ἐρειπίων τούτων νὰ ἀναστήσωσι τὰ φθαρῆτα. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ἐν εἰ:ε ἀναμφισβήτητον· ὅτι τὸ σημερινὸν πείραμα τοῦ μπολσεβ.ισμοῦ θὰ καταρρεύσῃ ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἐσφορισμοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ 11 τ.μ. ἡ Κύπρος ἐώρτασε τὴν 1500 ἐπέτειον τῆς κατακυρώσεως τοῦ αὐτοκεφαλίου αὐτῆς ὑπὸ τῆς Γ' Οἰκουμ. Συνόδου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ μεταξὺ τῶν Ἀρχιεπισκόπων Ἀθηνῶν καὶ Κύπρου ἀντηλλάγησαν τα ἐξῆς τηλεγραφήματα:

Ἀθῆναι 11 Ἰουνίου

Ἀρχιεπισκόπον Κύπρου

Λευκωσία

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῆς μεγάλης ἐπετείου τῆς Ἀπο-

στολικῆς Ἐκκλησίας Κύπρου ὀλοψύχως συγκαίρουμεν τῇ Ἱεραρχίᾳ καὶ τῷ εὐσεβεῖ πληρώματι αὐτῆς, εὐχόμενοι αὐτῇ νέαν ἔνδοξον σταδιοδρομίαν.

† Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος

Ἐκ Λευκωσίας, 12 Ἰουνίου 1931

Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον

Ἀ θ ῆ ν α ε

Ἐξ ὀνόματος Ἱεραρχίας καὶ εὐσεβοῦς πληρώματος Κύπρου θερμοῦς εὐχαριστοῦντες ἐπὶ συγκαθηρικαῖς εὐχαίς ἀνωτάτης ἀδελφῆς Ἐκκλησίας Μητροῦς Ἐλλάδος ἐπὶ ἑορτασμῷ 1500ετηρίδος αὐτοκεφαλίου Ἐκκλησίας Κύπρου, δεόμεθα ἀξιῶσαι Κύριον Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου συμβάλει ἀναλόγως εἰς μέγα σωτηριῶδες ἔργον καθόλου Ἐκκλησίας.

† Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου

— Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς ἱ. Συνόδου ν' ἀνατεθῇ τοῖς σεβ. συνοδικοῖς συνέδροις Κορινθίας καὶ Κυθήρων ὁ καταρτισμὸς σχεδίου ἐκκλητ. ποινικῆς δικονομίας.

— Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς δημοσιευθεῖσα εισηγητικὴ ἔκθεσις ἐπὶ τῆς τροποποιήσεως τοῦ νόμου 4684 (Ο.Δ.Ε.Π) περιείχε τροποποιήσεις λίαν ἐπιζημίους διὰ τὴν ἐκκλησίαν, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς ἱ. Συνόδου νὰ σταλῇ ἔγγραφον πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας, ἵνα ἡ κυβέρνησις ἐπιδιώξῃ τὴν μὴ ψήφισιν τῶν τροποποιήσεων τούτων, ἐν ἀνάγκῃ δὲ ἀποσύρῃ τὸ νομοσχέδιον.

— Κατόπιν κοινοποιήσεως περὶ τῆς ἐξ ἀγίου Ὁρους ἀποδράσεως τῶν: Ἱερομονάχου Παπαγεδεῶν (πρόκειται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα περὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ἱ. Συνόδου καθαιρεθέντος κληρικῆς τῆς μητροπ. Κοζάνης ἀρχιμ. Γεδεῶν Παπανικολάου, ἀδελφοῦ μονῆς τιμῆς τοῦ ἀγίου Ὁρους), Ἀντωνίου Κουτσονικολάου, Ἰλαρίωνος Δαυριώτου καὶ Ἀρτεμίου Ξηροποταμινοῦ, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς ἱ. Συνόδου νὰ παρακληθῇ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὅπως μεριμνήσῃ διὰ τὸν περιορισμὸν αὐτῶν ἐν τινι σκῆτι.

— Συνεστήθη τῇ ἱ. μητροπόλει Θεσσαλονίκης νὰ διατάξῃ τὴν ἐνέργειαν τακτικῶν ἐνόρκων ἀνακρίσεων κατὰ τοῦ ἀπατεῶνος Σωφρονίου Τριανταφυλλίδου δῆθεν ἀρχιμανδρ. καὶ εἰσαγάγῃ αὐτὸν κανονικῶς εἰς δίκην.

— Ὡσαύτως ἀπεφασίσθη νὰ συστηθῇ τῇ αὐτῇ ἱ. μητροπόλει νὰ προβῇ εἰς παρομοίας ἐνεργείας κατὰ τοῦ ἐν τῷ ναϊδρίῳ ἀγίας Τριάδος Θεσσαλονίκης ἐγκατασταθέντος καὶ ἀνευ ἀδείας τῆς ἱ. μητροπόλεως ἱερουργούντος ἱερέως Παναγιώτου Βακιδίδου.

— Πρωτοσύγκελλος τῆς ἱ. μητροπόλεως Ἰωαννίνων διωρίσθη ὁ εὐδοκίμως καὶ ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ ὑπηρετήσας ἀρχιμ. Εὐστάθιος Σκάρπας, ἐκ Ζαγορίων τῆς Ἡπείρου ὀρμώμενος.

— Κατόπιν ἀναφορᾶς τοῦ Κωνστ. Δ. Παπαδημητρίου, καθηγητοῦ τῆς μουσικῆς, πληροφοροῦντος ὅτι ὁ τυφλὸς νέος Δημήτριος Χ. Χρυσοφίδης ἐφεῖρε τρόπον γραφῆς τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς διὰ τοὺς τυφλοὺς καὶ ὅτι ἔγραφεν εἰς 18 τόμους πλεῖστα ἐκκλησ. μέλη τῆς βυζ. μουσικῆς, ἐρανισθέντα καὶ ἀντιγραφέντα ἐκ τῆς μουσικῆς συλλογῆς Πρωγάκη καὶ λοιπῶν, ἀποδίδονται δὲ ἐπακριβῶς τὰ μέλη ταῦτα, καὶ παρακαλοῦντος νὰ ἐγκριθῶσιν ὑπὸ τῆς ἱ. Συνόδου οἱ 18

οὗτοι τόμοι, ἵνα τεθῶσιν εἰς χρῆσιν πρὸς διδασκαλίαν τῆς βυζ. μουσικῆς παρὰ τοῖς τυφλοῖς, ἡ ἱ. Σύνοδος ἐκάλεσε τὸν ἐν λόγῳ Χρυσοφίδην εἰς τὸ συνοδικὸν μέγαρον, ὅπου ἐνώπιον ἐδικῆς ἐπὶ τούτῳ συνοδικῆς ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν Σ.Σ. Λαγκαδᾶ, Κίτρος καὶ Κυθήρων ἀπήγγειλε διάφορα μουσικὰ τεμάχια κατὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθὲν σύστημα. Ἡ ἐπιτροπὴ εἶρε τὰ ὑπ' αὐτοῦ ψαλῆντα συναδόντα πλήρως πρὸς τὰ ἐν χρῆσει ἱερομέλη τῆς βυζ. μουσικῆς καὶ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν της διὰ τὴν τόσο ἐπιτυχὴ μεταγραφὴν καὶ ἀποδοῦν τῶν ἐκκλησ. ἡμάτων ὑπὸ τοῦ βηθέντος τιφλοῦ εἰς τὴν κατ' αὐτὸν γραφὴν τῶν τυφλῶν, ἡ δὲ ἱ. Σύνοδος δι' ἰδιαιτέρου αὐτῆς ἐγγραφίου ἐξέφρασε τὴν εὐσεβείαν αὐτῆς καὶ ἐπήνεσε τὸν ζῆλον, τὴν φιλοπονίαν καὶ τὴν ἐπιτυχὴ ἐπινοήσιν τοῦ ἐν λόγῳ Δ. Χρυσοφίδου, τόσο θαυμασιῶς ἐμπνευσθέντος ὑπὸ τοῦ «σοφίζοντος τυφλοῦ» Κυρίου.

— Κατόπιν σχετικοῦ ὑπομνήματος ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς ἱ. Συνόδου νὰ προταθῇ τῷ ὑπουργεῖῳ ἡ συγχώρεσις τῆς ἱ. μονῆς τοῦ τιμίου Προδρόμου Ναούσης εἰς τὴν ἱ. μονὴν τοῦ τιμίου Προδρόμου Βαρτολάου.

— Κατὰ πληροφορίας ἐκ Γρεβενῶν, ἡ προπαγάνδα τῶν χιλιαστῶν ἐνέτειεν ἐσχάτως λίαν ἐπικινδύνως τὰς προσπάθειάς της παρὰ τοῖς ἀπλοῖκοις χωρικοῖς τῆς περιφερείας ἐκεῖνης, δηλητηριάζουσα τὸ φρόνημα αὐτῶν ἀπέναντι τῆς ὀρθοδοξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κλήρου αὐτῆς. Εἰς τὴν ἀξιοκατάκριτον ταύτην ἐνεργειάν των ἀντεπεξῆλθεν ἐρρωμένως ὁ σεβ. μητροπολίτης Γρεβενῶν, περιτρέχων ἐπανειλημμένως τὰ χωρία καὶ διδάσκων καὶ νοθεύων τὸν εὐσεβῆ λαὸν νὰ μὴ παρασύρηται ἀπὸ τὰς ὑπεύλους καὶ ἀντερηθόξους καὶ καταχθονίους εισηγήσεις τῶν πρακτόρων τούτων τῆς ἰουδαϊστῆς αἵρέσεως τῶν χιλιαστῶν. Ὡσαύτως καὶ τὸ δικαστήριον Γρεβενῶν, ἀποτελούμενον ἐξ ἐπιλέκτων καὶ σοβαρῶν μελῶν τοῦ δικαστικοῦ κλάδου, ἐπιληφθὲν ἐσχάτως δικαστικῆς τιμῆς ὑποθέσεως κατὰ χιλιαστῶν, ἐξέδωκε κατ' αὐτῶν τὴν ἐξῆς καταδικαστικὴν ἀπόφασιν:

«Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Γρεβενοῖς πλημμελειοδικῶν προεδρομένομενον ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Μισοῖς, δικάσαν κατ' ἀντιμωλίαν ὑπόθεσιν τῆς αἵρέσεως τῶν χιλιαστῶν ἐξέδωκε τῇ 19 Μαΐου ἐν. ἔ. τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν: Κηρύσσει ἐνόχους τοὺς κατηγορουμένους 1) Νικόλαον Μπούκαν, κατοικὸν Μεγάρου, καὶ 2) Γεώργιον Παπαπαναγιώτου, κατοικὸν Γρεβενῶν, τοῦ ὅτι ἀπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπομένης ἀξιοποιήσεως πράξεως καὶ ἐνεκα ταύτης συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν ἐν Παλαιοχωρίῳ τὴν 23 Νοεμβρίου 1930, 1) ἐζήτησαν νὰ ἐκλύσωσι προσηλύτους εἰς τὸ λεγόμενον θρησκευτικὸν δόγμα τῶν χιλιαστῶν, μετ' ὅποσον ἐνεργούμενον εἶναι ἀσυμβίβαστος ἢ διατήρησις τῆς πολιτικῆς τάξεως. 2) ὅτι ἐν δημοσίᾳ ὁμιλίᾳ διὰ περιφρονητικῶν χλευασμῶν καὶ δυσμενῶν ἐκφράσεων ἀποπειρομένων πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ ἀνατολικοῦ ὀρθοδόξου δόγματος, ἤτοι τῶν φράσεων «εἰσεῖς βαδίζετε στα χαμῆνα, τί θὰ εἴπῃ παπᾶς; τί θὰ εἴπῃ Ἐκκλησία; ἡ θρησκεία εἶναι ποὺ ἔχετε σεῖς;» προσέβαλον τὰ δόγματα, τὰς διατάξεις καὶ τὰ ἔθιμα τῆς ἀνατολικῆς ὀρ

θοδόξου Ἐκκλησίας καὶ 3) προσεπάθουν δι' ἀθεμίτων μέσων, ἤτοι διὰ χορηγήσεως δωρεὰν βιβλίων τῆς αἰρέσεως καὶ νουθεσιῶν πρὸς τοὺς μαθητὰς τοῦ σχολείου Παλαιοχωρίου νὰ διαδώσωσιν ἢ νὰ καταστήσωσιν ἐπικρατεῖς τὰς θρησκευτικὰς των δοξασίας. Καταδικάζει αὐτοὺς εἰς φυλάκισιν ἐνὸς ἔτους καὶ δύο μηνῶν ἕκαστον καὶ εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα καὶ τέλη, εἰσπρακτέα ἀλληλεγγύως καὶ διὰ προσωπικῆς των κρατήσεως ἐκ δρχ. 1008.

—Εἰς τὴν ἐν Τορόντῳ, Κλίβελανδ, κατὰ Ἰούλιον καὶ Αὐγουστον τρέχοντος ἔτους συγκληθησομένην παγκόσμιον διάσκεψιν τῆς Χριστιανικῆς ἀδελφότητος τῶν νέων εἰς ἣν παρεκλήθησαν νὰ μετέσχωσι τοῦλάχιστον 25 ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου νὰ δηλωθῇ ἀρμόδιως ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν θά μετάρχη.

—Συνεπεία αἰτήσεως τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Λευκαδος, ὅπως ἐνεργηθῶσι τὰ δέοντα πρὸς τροποποίησιν τοῦ περὶ κυριακῆς ἀργίας νόμου, οὕτως ὥστε καὶ τὰ καφφενεῖα ν' ἀνοίγωσι μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς θείας λειτουργίας, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου νὰ ζητηθῇ ἡ ἐπέκτασις καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου περὶ κυριακῆς ἀργίας ἐν Λευκαδί.

—Πρὸς σεβ. Ἀρχιερεῖς παρακάλεσαντας ὅπως καταβληθῶσιν οἱ μισθοὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν γραφείων των ἐδηλωθῆ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅτι περὶ μητροπολιτικῶν γραφείων ἰσχύει τὸ ἀρθρον 6 τοῦ νόμου 4567, ἐν συνδυασμῷ πρὸ τὸ ἀρθρον 41 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1923 καταστατικοῦ νόμου, ἐπεκταθέντος καὶ ἰσχύοντος ἐν ταῖς νέαις χώραις μόνον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου 3615 τοῦ ἔτους 1923.

—Ἀπεφασίσθη νὰ παρακληθῇ τὸ ὑπουργεῖον παιδείας καὶ θρησκευμάτων ὅπως ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα, ἵνα, διὰ τοὺς σεβ. ἀρχιερεῖς τοὺς δι' Ἀθήνας ταξιδεύοντας προσκλήσῃ τῆς Ἱ. Συνόδου, ὡς καὶ ἐντὸς τῆς μητροπόλεως αὐτῶν διὰ λόγους ὑπηρεσιακοῦς, ἀφεθῇ ἐλευθέρᾳ ἢ τε ἀτμοπλοικῆ καὶ σιδηροδρομικῆ κυκλοφορία, δια δὲ τὰς λοιπὰς περιπτώσεις ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου ἐλαττῶται κατὰ τὸ ἥμισυ.

—Ἐξ ἀφορμῆς παραπόνων σεβ. μητροπολιτῶν ὅτι ταχυδρομικαὶ τιναε ὑπάλληλοι τῆς οικείας μητροπολιτικῆς περιφερείας ἀρνοῦνται νὰ δεχθῶσιν ἐγγράφα τῶν ἀρχιερατικῶν ἐπιτρόπων καὶ ἐνοριακῶν ἐπιτροπειῶν πρὸς τὴν μητρόπολιν ἀνευ γραμματοσήμου, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ δεοντα παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῆς Συγκοινωνίας, ἵνα αἱ ἐνοριακαὶ ἐπιτροπεῖαι καὶ οἱ ἱερεῖς ἀλληλογραφῶσιν ἀτελῶς πρὸς τοὺς οικείους μητροπολίτας ὡς ὑπηρεσιαί ἐξηρημέναι δημοσίῳ δικαίῳ, δυνάμει τοῦ ἀρθρου 39 τοῦ νόμου 4581.

—Τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου γνωρίσαντος τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν παλαιοκαθολικῶν, ὅπως συμμετέσχωσι τῶν συσκέψεων τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ὀρθόδοξου ἡμῶν ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀγγλικανικῆς, (ὡν τοπος ὠρίσθη μετὰ κοινὴν συνηγορίαν τὸ Λονδίνον, τοῦ χρόνου βραδύτερον ὀρίσθησομένου) καὶ παρακαλοῦντος ὅπως ἀνατεθῇ εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς ἑλλην. ἐκκλησίας ἡ ἐντολὴ τῆς συσκέψεως καὶ μετὰ τῶν παλαιοκαθολικῶν, ἀπεφασίσθη ν' ἀνατεθῇ τῷ

σεβ. μητροπολίτῃ Τρίκκης ἡ καὶ ἐπὶ τῶν ὡς ἀνω συσκέψεων ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

—Ἐξ ἀφορμῆς σχετικοῦ ἐρωτήματος περὶ χειροτονίας ὑποψηφίου διὰ χωρίου ἀνω τῶν 80 οἰκογενειῶν ἐδόθη ἡ ἀπάντησις ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἰσχύει τὸ ἀρθρον 12 τοῦ νόμου 4370 περὶ ἱερατικῶν σχολῶν, ἐν ᾧ ὀρίζονται τὰ προσόντα τῶν χειροτονουμένων, διὰ δὲ τὰ κάτω τῶν 80 οἰκογενειῶν χωρία δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 1916 συνοδικὴ ἐγκύκλιος, ἡ καθορίζουσα τὰ προσόντα τῶν ἐφημερίων τῶν χωρίων τούτων.

—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὄραν θην μ. μ. ὁ μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κατελθὼν Πειραιᾶ ἔθηκε μετὰ προηγηθείσαν ἱερὰν τελετὴν τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ κτιρίου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀρφανοτροφείου Ἀγ. Γεωργίου ἐν μέσῳ τοῦ συρρέσαντος ἀπέριου πλήθους. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν ὀρφανοτροφεῖον Ἀγ. Γεωργίου ιδρύθη ὑπὸ τοῦ μακ. Ἀρχιεπισκόπου πρὸ πενταετίας ἐν τῇ συνοικίᾳ Κερατσινίου Δραπετσώνας ἀνευ πόρων. Ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ περιθάλψῃ περὶ τὰ 50 ὀρφανὰ ἐτησίως, ἐκτὸς τῶν ὑπερεκατον παίδων ἀρρένων καὶ θηλέων ἐξωτερικῶν φοιτῶντων εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον τοῦ ὀρφανοτροφείου διδασκομένων δωρεὰν καὶ συσσιτοῦντων ἐν αὐτῷ. Βοηθούμενος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑπὸ τοῦ ζηλωτοῦ καὶ ἀφοσιωμένου διευθυντοῦ τοῦ ὀρφανοτροφείου ἀρχιμ. Πολυκάρπου Διώση καὶ τινῶν φιλανθρώπων κυριῶν τοῦ Πειραιῶς, ἰδίως δὲ τῆς κ. Ἱ. Δρελίας, κατώρθωσε νὰ ἐξεύρῃ τὰ μέσα τῆς ἀνοικοδομήσεως ἰδίου κτιρίου τοῦ ὀρφανοτροφείου, λίαν δ' εὐλόγως ὁμιλῶν πρὸς τὸν λαὸν ἐχαρακτήρισε τὸ γεγονός τοῦτο ὡς θαῦμα τοῦ Ἀγ. Γεωργίου. Τὰ ὀρφανὰ μέχρι δακρύων συνεκίνησαν διὰ τῶν ἁσμάτων καὶ ποιημάτων των τὸ συρρέσαν πλήθος.

—Πρὸς τὰ τοπικὰ συμβούλια τὸ κεντρικὸν συμβούλιον διοικήσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀπηύθυνεν ἐγγράφον δι' οὗ παρακάλεσεν ὅπως διατάξωσι τὰ ἡγουμενοσυμβούλια ἵνα ἀναφέρωσιν ἐντὸς δύο μηνῶν (μέχρι τέλους Ἰουλίου ἐ. ἔ.) τὰ ἐξῆς: 1ον) Ποῖα τὰ μέχρι σήμερον ἐκποληθέντα κτήματα 2ον) Δυνάμει τίνων συμβολαίων ἐξεποιήθησαν 3ον) Ποῖον τὸ ἀντίτιμον τῶν ἐκποληθέντων κτημάτων 4ον) Ποῖον τὸ καταβληθὲν τῇ ἰ. μονῇ ποσὸν ἐκ τοῦ τιμήματος 5ον) Πῶς διετέθη τὸ κατοβ. ἦθεν τῇ ἰ. μονῇ τίμημα κτημάτων τῆς.

—Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐν τῇ Ριζαρείῳ Ἐκκλησίᾳ σχολῆ ἐγένετο ὑπὸ τῶν μαθητῶν ἐπίδειξις τῆς ἐπιδόσεως αὐτῶν εἰς τὴν μουσικὴν, τὴν γυμναστικὴν καὶ τὴν κηπευτικὴν, ἐν ἰδιαιτέρᾳ δ' αἰδούσῃ ὀργανώθη ἐκθεσις ἰχνογραφίας, ζωγραφικῆς, πλαστικῆς καὶ ἄλλης μαθητικῆς χειροτεχνίας. Τὴν ἐπίδειξιν παρηκολούθησαν ἐκ τῶν συνοδικῶν οἱ σεβ. μητροπολίται Κασσανδρείας κ. Εἰρηναῖος, Καστορίας κ. Ἰωακείμ καὶ Κορινθίων κ. Δαμασκηνός, ὁ ἀ' γραμματεὺς τῆς Ἱ. Δ. Συνόδου ἀρχιμανδρίτης κ. Γερμανὸς Ρουμπίνης, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πολλοὶ ἄλλοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ φίλοι τῶν γραμμάτων. Οἱ πάντες ἀπεκόμισαν ἐκ τῆς ἐπιδόσεως τῶν μαθητῶν τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

— Προκειμένου τὴν 5ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. νὰ ἐορτασθῶσιν ἐν Ἀμφίσσῃ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μνημείου τοῦ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατριδος σφαγέντος κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 ἐπισκόπου Σαλώων Ἡσαίου ἢ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ἀντιπροσωπευθῆ διὰ τοῦ σεβασμιωτάτου συνέδρου μητροπολίτου Ἀργολίδος κ. Ἱεροθέου καὶ ὅπως πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ μνημείου συνεισφέρῃ ἕκαστος τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος 200 δρχ.

— Ὁ παν. Ἀρχιμανδρίτης Παντελεήμων Παπαγεωργίου διορισθεὶς Ἱεροκήρυξ Ἀττικῆς ἀνέλαβεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης πέμπτης (11 τρ. μ) τὰ καθήκοντά του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος μετ' ἐπιμελῆ μελέτην τῶν τοῦ προσφάτου ἀντιοχικοῦ ζητήματος ἐπικοινωνήσασα μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξάνδρου συνεχάρη αὐτόν, ἀνεκοίνωσε δὲ τὴν ἀπόφασιν καὶ εἰς τὴν Α. Π. τὸν Οἰκουμηνικὸν Πατριάρχην.

— Δ' ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου ἀνετέθη εἰς τὸν σεβ. μητροπολίτην Πάφου κ. Διοντίου ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ προσεχῶς τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου ἐν ταῖς μετὰ τῶν παλαιοκαθολικῶν περὶ ἐνώσεως συζητήσεσιν ἐν Λονδίῳ.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐν τῷ φύλλῳ τῶν «Church Times» τῆς 24 παρελθόντος Ἀπριλίου ἀναδημοσιεύεται ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Christian East» κατὰ μετάφρασιν τοῦ Canon J. A. Douglas ἢ εἰς τὴν ἰεράν σύνοδον τῆς ἐκκλησίας

Ἀλεξανδρείας εἰσήγησις τοῦ Πατριάρχου Μελετίου περὶ τῶν ἐν Lambeth συζητήσεων μεταξὺ ἀγγλικανικῆς ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον Gloucester ἐπιτροπῆς καὶ ὁρθοδόξου ὑπὸ τὴν πριεδρείαν αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου ἐπιτροπῆς.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Γεωργίου Α. Σωτηρίου τακτ. καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μέλους τῆς Ἀκαδημίας καὶ διευθυντοῦ τοῦ Βυζαντινοῦ μουσείου. Αἱ παλαιοχριστιανικαὶ βασιλικαὶ καὶ τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήναι 1931. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος). Μετὰ 79 εἰκόνων καὶ δύο πινάκων τόπων καὶ πραγμάτων — Μετὰ εἰσαγωγὴν περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν κατὰ τοὺς παλαιοχριστιανικοὺς χρόνους ἐν πρώτῳ μὲν μέρει ὁ λόγος περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀνευρεθειῶν παλαιοχριστιανικῶν βασιλικῶν διαφόρων καιηγοριῶν, ἤτοι ἐκ μεταρροπῆς ἀρχαίων μνημείων. Ἄλλοῦ ἑλληνιστικοῦ τύπου, μονοκλίτων ἢ μετὰ ἐγκαροίου κλίτους· τὸ δὲ δευτέρον πραγματεύεται περὶ τῶν γενικῶν αὐτῶν γνωρισμάτων καὶ τῆς διατάξεως τῶν μερῶν αὐτῶν (τοιχοδομία, διατάξεις ἱεροῦ βήματος καὶ ἄμβωνος). Ὁ σ., ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐξετάσῃ τὰς παλαιοχριστιανικὰς βασιλικὰς ἀπὸ ἐπιψέας διακοσμητικῆς γλυπτικῆς καὶ διακοσμήσεως τῶν δαπέδων διὰ μαρμαροθετημάτων καὶ ψηφιδωτῶν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ὁλον ἐνακαλυπτομένων παλαιοχριστιανικῶν τῆς Ἑλλάδος μνημείων, ἐκ τῆς ἐξετάσεως νῦν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν ἐν λόγῳ βασιλικῶν συναγάγει ὅτι μέχρι τοῦ στ' αἰ. διατηροῦσι καθαρῶτερον ἄλλων χωρῶν τὰς ἑλληνικὰς μορφάς, ἤτοι τοὺς χαρακτηριστῆς πρώτης-προϊουσιανείου-ἐποχῆς, καὶ ὅτι ἡ ἡπειρωτικὴ Ἑλλάς καὶ αἱ ἑλληνικαὶ νῆσοι εἶχον ἀναπτύξει ἀξίῳ λόγον ἐνιαίαν τέχνην μὲ ἰδίους ἐν πολλοῖς σημείοις χαρακτηριστῆς, ἅμα δὲ ὅτι αἱ ἑλληνικαὶ βασιλικαὶ εἶνε ἀξιολογώτερον συμβολὴ καὶ εἰς τὸ πρόβλημα τῆς διαμορφώσεως τοῦ ἱεροῦ βήματος. Τὸ ἔργον διακρίνει βιθῆαι τοῦ θέματος γνώσις, τιμῶν δὲ τὴν ἑλληνικὴν βυζαντινογνωσίαν ἀποτελεῖ σπουδαίαν συμβολὴν εἰς τὴν καθ' ὅλου βυζαντινολογίαν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

166 Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. Φωκίδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοτοῦς ἐνοικιάσεως τὸ λειβάδιον τῆς Ἱ. μονῆς τοῦ Προφ. Ἡλίου «Γκούρα-Μποσοβδζ» ἢ ἐνοικίασις ἄρχεται ἀπ' ἀρχὰς Μαΐου ἐ. ἔ. καὶ λήγει τὴν 30ην Ἀπριλίου 1932. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Ἀμφίσσῃ τὴν 14ην Ἰουνίου ἐ. ἔ. καὶ ὥραν 10—12 π. μ. καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν. Ἐν ἀποτυχίᾳ ταύτης ἐπαναληφθήσεται τὰς ἐπομένας Κυριακάς. † Ὁ Φωκίδος Ἰωακείμ.

167 Αἰτήσῃ τοῦ ἡγουμ(λίου) τῆς Ἱ. μονῆς Μαλεβῆς ἐκτίθεται εἰς πλειοδ. δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ θερινὸν λειβάδιον τῆς Ἱ. μονῆς Μαλεβῆς μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἀγρῶν κείμενον εἰς θέσιν «Γελαδομονή» τῆς περιφερείας Ἁγίου Πέτρου. Ὡς πρώτη προσφορά ὄρισθη τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 10.000. Οἱ ὅροι συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων εἰσὶν ἐν τῇ Μονῇ καὶ παρὰ τῷ κ. Εἰρηνοδίκῃ ἁγ. Πέτρου κατατεθειμένοι ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν. Ἡ δημοπρασία ἐνεσηγήθησεται ἐν ἁγ. Πέτρῳ τ. δ. Πάρωνος καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Πάρωνος, ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς

καὶ τῆς ἐθνικῆς τραπεζῆς τῆ 14 Ἰουνίου 1931 ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 μεσημβρίας. Τρίπολις τῆ 27 Μαΐου 1931. Ἀποφάσει τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. ὁ πρόεδρος † ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός.

ΔΕΛΤΙΟΝ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜῶΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 80. ΕΣΩΤ. ΦΡ. 80. ΑΝΕΡ. ΔΟΛ 8
ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΝΑΩΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΩΝ ΔΡΧ. 100
ΝΑΩΝ ΧΟΡΙΩΝ ΔΡΧ. 80. ΙΕΡΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 80
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Δι' ἐμβάσματα καὶ διεκπεραιώσιν: Γραφ. Δ.Ι. Συνόδου
Διὰ τὴν σύνταξιν: Μοσχονησίαν 12α

Τύπος «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44, — Ἀθήναι